

25

Mèxic D.F. 15 de novembre del 1952

Estimats pares i Joan: contestem la seva carta del dia 5 de novembre. Suposo que ja deuen haver rebut les nostres en la qual esmentem la "Llarg carta" del pare i l'entrevista tinguda amb en Triadú. Aquest darrer em deu carta, però no en faig gaire cas, perquè quan es troba a Barcelona les seves ocupacions el priven d'ésser regular en la seva correspondència.

Els Vidal ens han contat moltes coses d'en Joan. Els va produir una gran impressió. Ens han dit d'una manera reiterada que "és un xicot magnífic" i que només mostra qualitats positives i envejables. No cal dir com en dono gràcies a Déu, per vostès, per ell i per mi; enmig de tot el que hem passat, el destí ens reservava aquesta gran compensació. No és pas que no trobi el moment d'escriure-li, però no vull fer-ho (ni podria) perquè sí i em falta el temps necessari. Per mi també aquesta època de l'any se'm presenta particularment atragada.

Els Vidal (és inevitable referir-s'hi repetidament) ens han fet uns elogis de Bellaterra que ens permet imaginar-nos com és perfectament. Ara ells es quedaran a Mèxic una llarga temporada, perquè el marit assumirà la gerència d' "Ultramar Express". Com que el gerent anterior -un català que es diu Domènech)-se'n va a fer-se càrrec de la sucursal de l'Havana, ha deixat tots els seus mobles als Vidal, que fins ara vivien en un pis dels que ja lloguen amoblats, cosa molt corrent a Mèxic. Aleshores, els Vidal es trobaven amb el problema d'aver de cercar un pis sense mobles. Doncs bé: per no moure's del nostre veïnatge, han fet mil combinacions amb la mestressa de la casa on viuen perquè els deixés un pis sense mobles, i per fi no han aconseguit. Ahir ens ho van venir

ra que a mi em plau. No crec ~~xxx~~ poder acabar el llibre d'aquí a octubre, però faré la prova. Almenys, em servirà d'estímul per a avançar-lo. M'agradaria, pare, que no perdés el contacte amb en Triadú, perquè no tingués la sensació que en prescindim, encara que sé prou bé que no podrem comptar-hi gaire.

Voldria, pare, que m'aclarís un punt de vista seu que no acabo d'entendre. Em diu que vostè preferiria que concorrés al "víctor Català" amb una obra que no fos "Cròniques de la veritat oculta", i que el ret per part meua de concursar faria possible que vostè comencés les gestions a prop de la "Biblioteca Selecta" perquè el llibre que ara ens acaba d'aprovar la censura, fos publicat per la tardor. ¿Què té a veure una cosa amb l'altra?

Amb una edició de bibliòfil no m'havia pensat i, per altra banda, insisteixo en que no vull que vostè corri cap risc econòmic.

Acabo de llegir el llibre de l'Esclasans "La meua vida" (1895-1920), amb un apassionat interès, a desgrat que ~~xxx~~ de vegades la personalitat del nostre ritmòleg sistemàtic es faci difícil de suportar, per la seva vanitat sempre esmolada i a punt. No sé si vostè ha llegit aquesta obra; en cas negatiu, li recomano que ho faci. M'estranya que no hagi motivat un enrenou considerable, per les afirmacions olímpiques del poeta. Entre altres coses, diu que els "catalans són una colla de bèsties", i parla repetidament de Barcelona com d'una ciutat "deliciosa i repugnant". Resulta que l'Esclasans fou alumne de l'"Escola catalana mossèn Cinto" i que a través del que n'explica he pogut comprendre bé l'origen de moltes coses...

No he pogut fer encara el treball que em demanaren per al llibre

a dir amb una gran alegria.

Passem a altres temes: aquests dies, el Raimon esta engrescadís-sím perquè a l'escola preparen la festa tradicional de fi de curs, i a ell li han assignat no sé quin paper en el qual ha d'anar vestit d'esquiador; la Rosa li està preparant l'equip i el nen, entre prova i prova, dona voltes per tota la casa fent veure que patina damunt la neu. Ens té atabalats a tots! I la Glòria, al veure l'entusiasme del seu germà, es deu imaginar l'escola com una mena de paradís i no para en tot el dia dient que l'any que ve hi vol anar. La Glòria és la qui diu les coses més divertides; l'altre dia, mentre la tenia a la meua falda, va dir-me que em tregués les ulleres i quan ho vaig haver fet, em mirà llargament i digué: "M'agrades més amb ulleres, perquè sense se't veu tota la cara cap enfora". La Teresa, però, no és queda pas endarrera i és la "vedette" de la família; no es fa estranya amb ningú. L'Anna Lluelles (la vidua de l'Enric Lluelles) que es troba a Mèxic i es una bona amiga nostra, sempre diu molt seriosament que si dedicàvem la Teresa al cinema ens fariem rics, perquè a més d'ésser una bellesa, es sumament intel·ligent.

Deixo espai per la Rosa. Una abraçada ben forta del vostre

Pere

Estimadíssims pares: m'ha fet una il·luminació extraordinària la "pollita" que es molt difícil de aconseguir. Vaig estar contentíssim i el Pere també estava feliç amb la seva biblioteca. El Vidal ens ha fet uns elogis de vós que ens han commogut.

Tot el que el dia el Pere de la festa de l'escola se n'ha anat en orris. La seva cosina va tenir gaires i ell hi va passar. Ja tenia tot l'equip a punt. Si havia mobil·litat tota la senyora Ventosa li va fer el conquet i

el quant. La seva madrina el sueta i jo la
No ha tingut gens de febre i gràcies a Déu
com sempre. Jo vaig anar a la festa per recollir
el diploma amb una medalla de bronze.
Ja li ha caigut la primera dent. Aquí el hi canem
abans que a Catalunya.

Ja han començat les vacances i no hi haurà a casa
el 6 de febrer. No cal dir la feina que tinc i ha començat
que s'acaba. Ningú - a l'el servei s'ha acabat.
Fins ben aviat es s'acaba molt la seva filla Maria.

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats